

Kterak krakovský kníže přelstíl nenasytného draka

Kdysi dávno tam, kde dnes leží polské město Krakov, stával veliký hrad. Zde žil kníže Krak se svými třemi syny. Jak rád by okolí hradu osídlil, ale lidé se mu již zdaleka obloukem vyhýbali. Nedaleko hradu se v jeskyni usídlil strašlivý drak, který se vydával na své hladové poutě, kde pálil a ničil vše, co mu přišlo do cesty. Marně se kníže se syny a s hradní posádkou snažil draka zbavit. Jejich meče se lámaly na jeho tvrdé kůži jako stébla trávy. Mnoho vojáků se otráвило jedovatými výpary z drakovy tlamy. Až jednoho dne dostal kníže prohnáný nápad. Mezi drakovy oblíbené pochoutky patřilo skopové maso. Kníže nechal zašít do beraní kůže vápno a síru. Jen co se drak opět objevil a sháněl potravu, hodili mu falešného berana přímo do řvoucí tlamy. Po sedm dnů se z jeskyně ozývalo strašlivé skučení a úpění. Osmý den se všude rozhostilo ticho a všichni věděli, že drak zemřel. Po jeho smrti nechal kníže vybudovat pod svým hradem město, které na památku jeho vítězství bylo pojmenováno Krakov.

O švédské princezně Gefioně a vzniku ostrova Seeland

Příběh krásné princezny Gefiony se odehrál před mnoha lety, když evropskému severu vládli stateční Vikíngové. Jejich král Gylfe jednoho dne našel v horách polozmrzlé děvčátko, které přijal za své, a dal mu jméno Gefiona. Ač král tvrdil, že je princezna jeho vlastní dcerou, nikdo mu to nevěřil. Gefiona byla totiž nejen neobyčejně krásná, ale také vysoká. Většinu mužů i žen v království převyšovala nejméně o dvě hlavy. Byla také silnější než všichni vikíngští bojovníci. Není divu, že si lidé začali vyprávět, že Gefiona je dcerou krále obrů, který byl proměněn ve skalní útes.

Marně sháněl král Gylfe pro svou půvabnou dceru ženicha.

Až jednoho dne se do královského paláce v Uppsale vydal dánský princ Sköld. Mladí lidé se do sebe okamžitě zamilovali a král, který viděl štěstí ve tváři dcery, jím nechtěl bránit. Se smutkem v srdci z odloučení dal svolení k sňatku. Když chtěl starý král dát své dceři svatební dar, nežádala nic jiného, než tolik švédské země, kolik sama unese.

Král souhlasil, ač byl zaskočen tímto přáním, protože chtěl princeznu zahrnout zlatem a drahým kamením. Noc před odchodem mladého páru v Uppsale nikdo oka nezamhouřil. Ze všech stran se ozývalo burácení a rámusení. Když se ráno král podíval z okna, nemohl uvěřit vlastním očím. Místo vysokých hor hleděl na obrovský příkop, do kterého stékala voda ze všech potoků i řek a vytvářela veliké jezero. Později se král dozvěděl, že Gefiona zryla hory a kameny a zeminu z nich hodila do moře, kde vytvořily

ostrov. Proč tak králova dcera učinila? No přece, aby to s otcem měli k sobě blíž, doslova co by kamenem dohodil.

Později, již jako dánská královna, dala ostrovu jméno Seeland a založila zde hlavní město Dánska – Kodaň.

O krysaři v Hammeln

Tento příběh se stal již před více než sedmi sty lety. Roku 1284 postihla Hammeln velká pohroma. Ve městě se přemnožily krysy.

Byly úplně všude - v ulicích, domech, sklepech, na půdách, ve spižírnách. Celé město bylo neklidné. Hospodyně už nevěděly, kam jídlo uschovat, aby bylo chráněné před tou šedivou havětí.

Nakonec purkmístr svolal městskou radu, aby společně problém vyřešili. „Prý existují lidé, kteří vyvedou myši a krysy z měst. Jsou to však lidé spolčení s temnými silami,“ prohlásil jeden z radních. Tu se náhle otevřely dveře a v nich stál mužiček hubený jako lunt. Byl oblečený do strakatého šatu a oči mu zvláště zářily.

„Pánové, volali jste mě a jsem tu! Jsem krysař a zbavím vás té myši tragédie,“ ještě téhož dne vyšel krysař do ulic městečka. Vytáhl svou píšťalku a začal hrát. Náhle se k němu ze všech koutů začaly sbíhat krysy a myši a následovaly ho při jeho cestě městem. Vyvedl je za bránu přímo do řeky Vezery, kde se všechny utopily. Když však byla práce provedena, náhle se purkmístr a radní neměli k zaplacení slíbené odměny.

Beze slov díky krysaře odbylí jedním penízkem, že jeho práci by vlastně mohl dělat každý. Krysař je upozornil, že ještě sami budou svého činu litovat a se smíchem opustil radnici.

Dny plynuly a radní postupně na událost zapomněli, ale krysař na ně nezapomněl. Objevil se ve městě na konci června nad ránem.

Nyní měl
zelenou
kamizolku
a červený plášť
a boty. Opět
vytáhl píšťalku
a vydal se
ulicemi.
Tentokrát však
z domů místo
myší začaly
vylézat děti.

Všechny jako očarované následovaly krysaře za město až ke kopci Popenberg. Kopec se před krysařem otevřel a všichni vešli dovnitř. Za posledním dítětem se hora zavřela a už krysaře, ani děti, nikdo nikdy neviděl. Po této události radní hořce litovali svého činu. Dodnes si tuto smutnou událost připomínají hrou o krysaři a také názvem ulice, kterou krysař děti z města odvedl, jež nese název Tichá.

Pověst o tom, jak Brusel zachránil čůrající chlapeček

Tento příběh je již velmi starý a v průběhu času se jeho verze mnohokrát změnily. Jedna z nejznámějších však vypráví o tom, že ve 14. století byl Brusel obléhán cizími vojsky. Cílem nepřátelské armády bylo nechat město dočista vyhladovět. Bruselští měšťané však každý večer vycházeli tajnou chodbou z města a kradli vojákům jejich zásoby. Po nějakém čase, když se jejich zásoby povážlivě ztenčily, všiml si jejich loupeží i velitel cizího vojska. Tuze ho rozčílila neschopnost jeho vlastních vojáků a drzost bruselských obyvatel. Rozhodl se proto rozmístit pod městskými hradbami výbušniny a srovnat město se zemí. Netušil však, že jejich počínání sleduje malý chlapec, kterého sem bruselští měšťané vyslali jako špeha. Když nepřátelé zapálili dlouhou zápalnou šňůru a běželi se schovat do bezpečí, vyběhl chlapec z úkrytu

a šňůru počůral.
Zachránil tím město od
zničení. Na odvážného
chlapce se nezapomnělo a
již od
15. století stojí poblíž
náměstí Grande-Place
malá soška čůrajícího
chlapečka.

